

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

WEG

Een toneelspel in drie bedrijven

door

1880
Jef Mertens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2017
Nr.3368

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *WEG* op te voeren moet de naam van auteur *JEF MERTENS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2017/0220/024
ISBN 978-90-385-14383

© 2017 Toneelfonds J. Janssens/Jef Mertens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 4 heren)

THÉO (49 jaar) :

WILLEM, broer van Théo (44 jaar) :

TIJS, zoon van Théo (22 jaar) :

DORIEN, zus van Willem (46 jaar) :

JACK, een Brit (50 jaar) :

BARBARA, tuinvrouw (25 jaar) :

DECOR

Het stuk speelt zich af in een 'dorpvilla' die met behulp van het geld van een onverwachte erfenis kon aangekocht worden.

Het decor zelf is een ruime woonkamer met een vrij oubollige, smakeloze aankleding. Dit is te merken aan de zwaarhouten meubels en vooral aan de stijl van de schilderijen, de lampenkappen, de postuurtjes, de bloemstukjes, ...

Vooraan op het podium staan een pluchen twee- (of drie)persoonsbank waarop een paar steunkussens, met daarnaast een gemakkelijke eenpersoonszetel en daarvoor een salontafeltje. Achter de zetels bevindt zich een eettafel met zes stoelen. De vloer is bedekt met een stel zich overlappende Turkse tapijten. Aan de côté jardin is er een deur naar de inkomhal van het huis. Aan die kant staat er tegen de muur ook een open kast met een platenspeler en een collectietje speelplaten. Aan de côté cour zijn er twee deuren: de voorste deur leidt naar de trappenhall van de slaapkamers en de zolder. Daarnaast is er een deur naar de keuken waar er een deur is naar de tuin.

KORTE INHOUD

Omdat ze beiden in het buitenland wonen, verblijven de twee broers Théo en Willem drie dagen in het ouderlijk huis om, samen met hun zus Dorien, de verkoop ervan te regelen. Enkele maanden daarvoor is hun moeder gestorven.

Onverwacht daagt Tijs op, Theo's 'verloren zoon'. Het is geen prettig weerzien, zeker niet als Theo verneemt welke relatie de 22-jarige jongeman er op nahoudt. Maar was Théo in z'n jeugdijaren op liefdesvlak zelf wel altijd een bron van gezond verstand?

'WEG', een stuk over verlies, maar vooral over hoop. En echte liefde. Of alleszins de weg ernaartoe.

EERSTE BEDRIJF

De eerste dag: woensdag

Scène 1

(Zwoele herfstdag. Late namiddag. Bulderend onweer. Regen valt met bakken uit de lucht. Er wordt een paar keer gebeld. Geen reactie. Dan wordt er een sleutel in de voordeur gestoken, iemand heeft moeite met het openen ervan.)

THÉO : *(stijlvol zomers pak, handzaam reiskoffertje, komt met een zeiknatte paraplu de woonkamer in.)* Hallo? Hallo?

(Théo gaat naar de andere kamers, naar de badkamer, komt terug met een handdoek waarmee hij zichzelf wat droog wrijft. Théo opent een gordijn, loopt door de woonkamer. Hier en daar opent hij terloops een kast. In een lade vindt hij nog een oud horloge of zo dat hij in z'n zakken steekt. Barbara (sexy, in tuinmanskleren) staat in de deuropening van de keuken, en ziet dat Théo het horloge wegsteekt.)

BARBARA : Hallo?

THÉO : *(schrikt zich dood)* Godverdomme?! Wie bent u?

BARBARA : Wie bent u?

THÉO : Pardon?! Ik ben Théo. Dit is ... ons huis, het huis van mijn moeder.

BARBARA : Och ja, sorry. U bent Théo, de vader van Tijs, niet?

THÉO : En wie bent u?

BARBARA : Ik ben Barbara, de dochter van Rik, de tuinman.

THÉO : Barbara. Ja, nu herken ik jou. Zeg, ik kreeg bijna een hartaanval daarnet. Heeft Dorien niet verteld dat ik ging komen?

BARBARA : Ja, toch wel, maar ik had u ook niet herkend.

THÉO : Ja, 't is al goed. Hoe is 't ermee? Met je vader?

BARBARA : Bwa, goed, maar hij is een beetje versleten, de leeftijd zeker.

THÉO : En jij doet de job van je vader nu?

BARBARA : Ja, voor zolang het nog duurt.

THÉO : Zijn groene vingertjes geërfd? Je ziet er wel heel ‘fris’ uit voor een tuinman...
vrouw. Weet je waar Dorien is?

BARBARA : Nee, maar...

THÉO : Zeg, ben jij niet degene die moeder gevonden heeft?

BARBARA : Ja. Daar. *(Barbara wijst naar een plaats naast de tafel.)* Ze moet er al een
tijdje gelegen hebben. Ik was nogal laat die dag. En toen ik hier dan rond een
uur of elf aankwam toen lag ze daar...

THÉO : Ja, ja, ik ken het verhaal. Ben wat doorweekt, moet me even omkleden.

*(Théo af. Barbara opent al de gordijnen, klopt de kussens op, ... Dan komt
Dorien binnen.)*

DORIEN : Barbara.

BARBARA : Ah, dag. Uw broer is net gearriveerd.

DORIEN : Willem?

BARBARA : Nee, Théo. Hij is zich gaan omkleden. Ik had hem niet direct herkend,
ook nog maar één keer gezien, met de begrafenis van uw moeder, maar...

DORIEN : In wat voor stemming is hij?

BARBARA : Gewoon, denk ik toch.

DORIEN : Heb je iets gezegd over Tijs?

BARBARA : Over Tijs? Nee. Waarom?

DORIEN : Niks, niks. Ben je klaar voor vandaag?

BARBARA : Nog even buiten wat opruimen. Is Tijs er ook bij?

DORIEN : Sht. Dat moet een verrassing blijven. Tot morgen.

BARBARA : Ja. Ik ging dan morgenvroeg eerst langs de bakker, hé?

DORIEN : Jaja, goed. Daag.

BARBARA : Salut.

*(Barbara vertrekt. Dorien zet zich, denkt na. Even later verschijnt Théo. Is
lichter gekleed. Ze begroeten mekaar met een kus.)*

THÉO : Dag zusje!

DORIEN : Théo! Wat een onweer ineens. Je bent toch met een taxi gekomen?

THÉO : Neenee, ik heb voor die paar dagen een auto gehuurd.

DORIEN : En alles goed in Rome?

THÉO : Veel te warm op 't moment. Een bakoven.

DORIEN : Hier ook, nu toch.

THÉO : Maar hier heb je af en toe nog een bui.

DORIEN : En met Francesca?

THÉO : Goed, maar wat zij allemaal aan het doen is om er goed te blijven uitzien. Hoe heet dat allemaal: spinnen, zumba, ... nog van die marteloefeningen, 't is haar lijf. En met Karel?

DORIEN : Die zit in Japan.

THÉO : In Japan?

DORIEN : Ja. Hij en nog een paar andere duivenmelkers zijn daar uitgenodigd, door de Japanse duivenbond. Om z'n duiven te verkopen. Had je dat ooit kunnen denken, mijn Karel'tje naar Japan.

THÉO : Om z'n duiven te verkopen?

DORIEN : Ja, da's de bedoeling. Och, Théo, da's een heel verhaal. Ik vertel dat later nog wel 'ns. Theo...

THÉO : En jij mocht niet mee of wat?

DORIEN : Nee, 't was enkel mannen onder mekaar. Zeg, Théo...

THÉO : En met je dochter?

DORIEN : Frie zit in Leuven, haar eerste jaar. Vandaag haar laatste examen. Théo, ik moet...

THÉO : Zeg, is onze Willem nog niet gearriveerd?

DORIEN : Hij zou hier al moeten zijn. Hij ging met de trein komen. Ik mocht hem niet oppikken. Hij wou per se nog 's door het natuurdomein hier wandelen.

THÉO : Onze groene jongen. Is hij nog met die Hollander?

DORIEN : Met Arno? Al drie jaar zoiets, toch.

THÉO : En wat voor job doet hij nu?

DORIEN : Willem? Wel, hij helpt Arno in zijn kunstgalerij, denk ik.

THÉO : Een rijk vriendje. Dat zal ons Willempje wel even kunnen volhouden.

DORIEN : Ze zijn gelukkig samen, dat zie je, dat voel je.

THÉO : Jaja.

DORIEN : Théo, ik zou ... ?

THÉO : Hoe oud is onze Willem?

DORIEN : 44, denk ik. En jij, 50.

THÉO : Ho ho, nog maar 49, en nog altijd alive and kicking.

DORIEN : Théo, zet je. D'er is iets, ik moet iets vertellen.

(Op dat moment komt Willem binnen. Slordig, sportief, niet goedkoop gekleed)

THÉO : Hier, als je van de duivel spreekt, onze Willempie!

WILLEM : God, wat een weer zo ineens! *(Geeft Dorien een zoen.)* Dag zus. *(Geeft Théo een hand.)* Théo. Wat een prachtige streek hier toch, hé.

THÉO : Vooral nat.

DORIEN : Is Arno er niet bij?

WILLEM : Nee, hij heeft het veel te druk momenteel. En aan de verkoop van het huis hier heeft hij toch geen boodschap. *(samenzweerderig)* Zeg, Dorien, d'r zat precies nog iemand in jouw auto?

DORIEN : Ja, er zit nog iemand in m'n auto, en dat probeer ik Théo al de hele tijd te vertellen.

THÉO : Hoe, wat wil je mij vertellen?

DORIEN : Théo, zet je.

THÉO : Maar...

DORIEN : Ga zitten. Zit!

(Théo zet zich.)

Théo. Schrik niet. Het is een verrassing. Tijs is hier.

THÉO : Pardon?

DORIEN : Ja. Tijs zit in de auto te wachten.

THÉO : *(verontwaardigd)* Tijs?! Onze Tijs?

DORIEN : Ja.

THÉO : Hier? Godverdomme! Hoe ...?

DORIEN : Hij logeert al een paar dagen bij mij.

THÉO : Pardon?

DORIEN : Théo, verleden week belde hij mij op. Uit Parijs. De jongen was radeloos, hij kon nergens naartoe.

THÉO : Wat?! 't Is niet waar. Je bent aan het zwansen.

WILLEM : Wacht, ik ga 'm halen. *(verdwijnt.)*

THÉO : Dorien?!

DORIEN : Ja, wat moest ik doen? Ik weet ook wel dat er vanalles gebeurd is dat niet door de beugel kon. Maar Tijs is en blijft familie.

THÉO : Tijs is onze zoon niet meer, Dorien, je weet wat er gebeurd is.

DORIEN : Théo, Tijs heeft afgezien.

THÉO : Tijs heeft afgezien?

DORIEN : Jullie zeker ook, natuurlijk. Het moet verschrikkelijk zijn voor ouders als je kind zomaar verdwijnt...

THÉO : Dorien, jij hebt dat nooit moeten meemaken.

DORIEN : Wees blij dat hij terug is.

THÉO : Blij?

DORIEN : Ja. Tijs is een volwassen man nu. Hij zal zo'n stomiteiten niet meer uithalen. Hij wil met een propere lei beginnen.

(Willem verschijnt, met Tijs in z'n kielzog.)

WILLEM : Hier, mijn lievelingsneefje.

(Tijs is een fashion queen, heel modieus maar sletterig/nichterig gekleed. Théo en Tijs kijken mekaar niet aan. Een lange gespannen stilte.)

DORIEN : Théo.

WILLEM : Broer, komaan.

DORIEN : Iedereen verdient een tweede kans, Théo.

THÉO : Wat ben jij van plan? Ga jij hem ‘adopteren’?

DORIEN : Tijs zou bij ons kunnen blijven, maar het probleem is dat Frie vandaag terug naar huis komt, waardoor ik geen extra slaapkamer meer heb. En dit huis staat helemaal leeg, en slaapkamers genoeg, dus dacht ik, dachten Willem en ik...

THÉO : Wat dachten jullie?

WILLEM : Dat Tijs hier zou kunnen logeren. Zolang het huis niet verkocht is.

THÉO : Beseffen jullie wat jullie zeggen?

DORIEN : Tijs heeft spijt van wat hij gedaan heeft.

THÉO : Hoe weet jij dat? Jullie kennen hem niet. Het is misschien erg om het van je eigen kind te moeten zeggen, maar die jongen is uitschot.

TIJS : Klootzak.

THÉO : Klootzak. Wie is de klootzak?

TIJS : Niemand noemt mij uitschot! Ook jij niet!

THÉO : Ah, nee, en als dat de waarheid is?

TIJS : 't Is al goed. Duidelijk een verkeerd idee. Ik trek mijn plan wel.

(Tijs loopt weg, Willem loopt hem achterna.)

DORIEN : Théo, het is ons huis, dat van jou, maar ook dat van Willem en van mij. Dus Tijs heeft het recht om hier te zijn als wij dat willen.

THÉO : Twee tegen één? Zit het zo? Oké.

(Théo maakt aanstalten om weg te gaan. Dorien belet hem.)

DORIEN : Tijs wil gewoon terug een normaal leven leiden, beseft dat toch.

THÉO : Beseffen? Jullie beseffen niet wat voor verdriet hij ons heeft aangedaan. Het zomaar ineens afbollen. Zonder nog iets van zich te laten horen. Drie jaar hebben we niks meer van hem gehoord, Dorien. Drie jaar!

DORIEN : Jullie wisten toch dat hij in Londen zat?

THÉO : Ja, één keertje heeft hij gebeld met Francesca. Eén minuut. Om te zeggen dat hij daar zat en dat hij niet terug naar huis kwam. We moesten ons echt geen zorgen maken. Hij redde zich wel. Francesca wist in het begin niet waar ze

moest kruipen van ellende, ze ging eraan kapot.

(Willem en Tijs verschijnen terug.)

Godverdomme, ik zou die gast eens goed in mekaar moeten kloppen zodat hij beseft wat hij gedaan heeft.

TIJS : Je hoort het toch: hij gaat mij in mekaar kloppen.

THÉO : Dat zou ik moeten doen, maar dat zal de ellende niet wegnemen waar jij jaren hebt voor gezorgd. Je was beter dood geweest.

DORIEN : Théo, zeg dat niet! *(tegen Tijs)* Tijs, je vader meent dat allemaal niet. Hij is gewoon heel kwaad.

THÉO : En hoe zie jij er verdomme uit? Precies een straathoer!

TIJS : Het is hopeloos, tante, ik ben weg.

DORIEN : Wacht!

TIJS : Mijn vader is hopeloos.

THÉO : Wat? Ik hopeloos? Je moet de rollen niet omdraaien. Wat wil je? Dat ik het allemaal vergeef, en vergeet, dat ik doe of er niks gebeurd is?

TIJS : Nee, want ik kan dat ook niet vergeten en ik wil dat ook niet vergeten. Ik beseft maar al te goed wat ik gedaan heb.

THÉO : Ja, echt? En al mijn schilderijen waar ik zo veel moeite voor had gedaan... *(tegen Dorien en Willem)* En in Rome zat meneer ook al een hele tijd aan de coke. Wist de politie ons achteraf te vertellen. Wij waren de hele tijd zo blind als een mol geweest.

TIJS : Ik ben van de drugs af.

THÉO : Echt waar?

DORIEN : Tijs gaat hier een job zoeken.

THÉO : Echt?

TIJS : Ja. En ik ga proberen om alles terug te betalen.

THÉO : Ga je een bank overvallen? Hoeveel geld hebben die schilderijen opgebracht? Hé? Hoeveel? De politie had je moeten oppakken, dan had je misschien je lesje geleerd.

TIJS : Ik heb mijn les geleerd.

DORIEN : Théo, ik ben er zeker van dat ik Tijs kan vertrouwen. Zoals ik hem de laatste dagen heb leren kennen... Théo, Tijs is gewoon een heel... lieve jongen ... met problemen nog, ja, maar problemen zijn er om opgelost te worden.

THÉO : Hoe gaat hij aan geld geraken, Dorien? Gaat hij kunnen dopen, van de OCMW kunnen leven? Hij is waarschijnlijk bij jou al komen schooien.

DORIEN : Hij heeft niks gevraagd, maar ik heb hem al wel wat geld geleend, ja, om wat kleren te kopen en zo.

THÉO : Voilà.

TIJS : Ik ben op zoek naar een job.

THÉO : In een of andere uitzuipkroeg, zeker.

WILLEM : Théo, wat hebben we nu te verliezen als Tijs hier een tijdje logeert? Hé? Wat valt hier te stelen? Deze lelijke antieke kast hier? Of de prullen die daar nog hangen? Een versleten wasmachien?

DORIEN : En voor de paar dagen dat jij hier nu bent... , we zijn bijna heel de tijd bezig om de verkoop van het huis te regelen. Tijs zal je echt niet voor de voeten lopen.

WILLEM : Komaan, Théo, je hebt toch nog een hart?

THÉO : Weet je wat? Doe wat je niet laten kunt, het is jullie zaak, jullie verantwoordelijkheid. *(pakt zijn jas, gaat weg.)*

DORIEN : *(roept Théo nog na)* Om zeven uur bij de notaris!

TIJS : Dit is echt geen goed idee.

DORIEN : Dat viel al bij al nog mee, toch? Kop op, Tijs, je moet hem wat tijd geven.

TIJS : Denk je?

WILLEM : Je zal wel zien.

DORIEN : Hij is blij dat je hier bent, jongen. En je ma zal helemaal in de wolken zijn, wees daar maar zeker van. Oké. Zeg, moeten jullie niks drinken of hebben jullie misschien een hongertje? Ik heb wat soep gemaakt, wacht.

(Dorien verdwijnt naar de keuken. Willem en Tijs zetten zich in de zetel.)

WILLEM : Heb je echt al de schilderijen van je pa gepikt?

TIJS : Niet alles. Enkel de duurste.

WILLEM : Er zat zelfs een Tuymans bij, nee?

TIJS : Nonkel, ik was zo stom, toen, zo naïef.

WILLEM : Je tante heeft me al wel wat verteld. En met de opbrengst van die schilderijen ben je naar Londen getrokken?

TIJS : Dat was de bedoeling, maar zo simpel is het niet gegaan.

WILLEM : Maar je hebt toch in Londen gewoond?

TIJS : Ja.

WILLEM : Wat had je daar te zoeken?

TIJS : Wie had ik daar te zoeken.

WILLEM : Je moet het me niet vertellen als je niet wil, hoor.

TIJS : Ik zocht Federico. Mijn Federico.

WILLEM : Federico was jouw vriend, jullie waren een koppel?

TIJS : Ja, in 't geniep toch. De relatie is begonnen in het laatste jaar van het secundair.

WILLEM : Zat hij bij jou in de klas in Rome?

TIJS : Die gast was echt mijn tegenpool. Ik was nogal een stille jongen toen, en Federico was een stoere geile brok met een groot bakkes. En om de haverklap een ander lief. Maar hij was zo knap!

(Dorien is ondertussen weer verschenen.)

DORIEN : Ja, van een schoon tafel...

TIJS : In het laatste jaar moesten we voor het vak media een eindwerk maken, met z'n tweeën. We mochten kiezen met wie. Federico wou dat project met mij doen. Ik dacht eerst dat hij mij voor de gek hield. Zelfs zijn vrienden vonden hem belachelijk. Maar het kon hem niet schelen, hij wou en zou met mij aan dat project werken.

WILLEM : Federico is een hetero?

TIJS : Dat dacht ik toch. Maar toen wij dan alleen waren, bij ons thuis op mijn kamer, heb ik de echte Federico leren kennen. Zo'n lieve gast, en grappig. Op een namiddag had hij een cadeautje bij voor mij. De nieuwste cd van Madonna. Toen we dan op mijn bed naar die muziek lagen te luisteren, heeft hij mij verleid. Hij bekende dat hij al lang verliefd op mij was. Ik wilde hem niet

geloven, maar hij meende het echt. En dan zijn we beginnen vrijen.

WILLEM : Wisten zijn vrienden het van jullie?

TIJS : Niemand mocht dat weten.

DORIEN : Tijs, je hebt je gewoon laten inpakken.

TIJS : Tante, hij was verliefd op mij, 100% zeker. Hij was zo oprecht toen, we hebben toen zelfs in mekaars armen gehuild, van geluk.

(Pinggeluid van de microwave. Dorien verdwijnt.)

En toen we dan al een tijdje samen waren, had Federico op een dag wat coke bij. Een cadeautje van z'n oudere broer. Ik had nog nooit coke gesnoven. Met m'n vriendinnen rookte ik wel eens een jointje maar...

WILLEM : Coke? Hoe oud was je toen?

TIJS : Zeventien. Nonkel, we waren stapelverliefd. En van één lijntje kwam een tweede, en van een tweede een derde, en na een tijdje snoven we bijna elke dag. Al m'n spaarcenten gingen eraan op.

WILLEM : Hadden ze thuis dan niks door?

TIJS : Ik zag pa en ma in die tijd heel weinig. Het ging ook niet goed tussen die twee. Ma was altijd op schok met haar vriendinnen, zogezegd, en pa kende alleen maar zijn werk, zogezegd. En als ze mekaar zagen was het ambras (ruzie).

WILLEM : En dan ben je met Federico naar Londen getrokken.

TIJS : Na een tijd was Federico zelf wat coke beginnen dealen, aan vrienden, aan gasten op school, ...

WILLEM : Hadden jullie geen schrik om gepakt te worden?

TIJS : Nee. Veel geluk gehad, denk ik. Dan, op een bepaald moment kreeg Federico het voorstel om voor een zeer schappelijke prijs een kilo coke te kopen.

WILLEM : Een kilo coke! Weet je wat dat opbrengt?

(Dorien op met de soep.)

DORIEN : Een hoop miserie!

TIJS : Ja, dat idee was te zot om rond te lopen. Een tijdje later had pa, als een verrassing

voor ma, een cruise geboekt naar de Caraïben. Hij had duidelijk iets goed te maken. Ze zouden een hele maand wegblijven. En toen ik dat aan Federico vertelde...

WILLEM : Wat?

TIJS : Ik had het met Federico al eens over pa's kunstcollectie gehad en hem met m'n stomme kop gezegd dat sommige van die schilderijen een fortuin waard waren.

DORIEN : En ze hebben die dan verkocht.

TIJS : Niet verkocht. In onderpand gegeven. Federico's broer kende mensen in die branche. Met dat geld dat we dan voor die schilderijen zouden krijgen, konden we die coke kopen. En volgens Federico was een kilo in Rome zo gedeald, in de disotheken, met al die jonge toeristen... En met de opbrengst zouden we dan de schilderijen terug kunnen opkopen, zodat ze er thuis niks van zouden merken. Het moest natuurlijk allemaal snel gaan. Met de winst wilden we met z'n tweeën voor een lange tijd op reis gaan. Naar Thailand. Daar zouden we voor de eerste keer echt samen kunnen zijn, zonder geheimdoenerij, vrij, niks meer moeten verstoppen.

WILLEM : Maar waarom dan Londen?

TIJS : Federico had daar een goeie vriendin die op de hoogte was van onze relatie. We waren dan een beetje buiten schot. En zo konden we dan rustig de reis plannen.

DORIEN : Tijs heeft zich laten inpakken.

TIJS : Federico was toen mijn droomprins, tante. Door die gast besepte ik waarom ik leefde. Ik was nog nooit zo gelukkig geweest. Ik werd zot als ik hem een dag moest missen.

DORIEN : Maar wat je allemaal op het spel hebt gezet.

WILLEM : Wat is er dan misgelopen?

TIJS : Op de dag van de afspraak met die opkoper mocht ik er ineens niet meer bij zijn. Volgens Federico's broer was dat te riskant. Hoe minder mensen die opkoper zagen, hoe beter.

DORIEN : En ons Tijsje hier geloofde hem.

(Stilte.)

TIJS : Ik heb Federico daarna nooit meer gezien. Hij was weg. In rook opgegaan. Spoorloos. Je kan je niet inbeelden hoe wanhopig ik was.

DORIEN : Waarom ben je niet naar de politie gestapt?

TIJS : Hele dagen zat ik op Facebook om contact met hem te krijgen. Op een zeker moment had mij zelfs gedefriend. Ik voelde me zo in de steek gelaten. Die klootzak had mij heel de tijd belogen.

DORIEN : Eigenlijk had je het aan je ouders moeten vertellen.

TIJS : Die wou ik niet onder ogen komen, tante. Pa's kunstcollectie was heilig voor hem! Hij zou me vermoord hebben. Echt. Ik besepte dat ik nog maar één ding kon doen: Federico gaan zoeken. Ik moest het uit zijn mond horen dat wat wij hadden allemaal fake was. Ik heb dan nog wat geld bij elkaar gekregen door nog wat juwelen van ma te verkopen en ben naar Londen getrokken.

WILLEM : Alleen?

TIJS : Ja. De eerste weken heb ik dag en nacht daar door de straten gedood. Alle pizzeria's afgelopen, de clubs, de bars,... Ben in alle uithoeken van Londen geweest. Niemand die zijn foto herkende. En na enkele weken geraakte mijn geld op. Ik wist niet meer wat ik moest doen.

DORIEN : Je had toch ook naar mij kunnen bellen? Of naar je nonkel.

TIJS : Ik wou dat niet, ik wilde dat niemand wist waar ik was. Op een avond ben ik in een bar een gast tegenkomen. Een toffe kerel. En die zat in de escortbusiness.

WILLEM : Escort.

DORIEN : Dan is hij een escortboy geworden.

WILLEM : Met oude vieze venten...

TIJS : Ze zijn niet altijd oud, en zeker niet altijd vies. Het was moeilijk, in 't begin. Maar ik heb in korte tijd veel bijgeleerd, moeten bijleren. Knop omdraaien en...

WILLEM : Hoe lang heb je dat gedaan?

TIJS : Eén, twee jaar.

DORIEN : En dan is hij Jack tegengekomen.

TIJS : Ja.

WILLEM : Jack?

DORIEN : *(kijkt op horloge)* Oei, 't is al kwart voor zeven. Willem, ik wil niet lastig zijn, maar de notaris wacht niet.